

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136 • מען מברקי: "עולמפרם" • מודפס ב"הדפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בן אביגדור • הפצה: "גד" בע"מ • גיוסות: "צינקוגרפיה כספי" בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קלא ירי

בשנה אחרי מלחמת יום הכיפורים, בתקופה שבה כל מי שהיתה לו נגיעה ל"מימסד הביטחוני או לצה"ל הוקע כאחראי למחדל, היתה לי שיחה ארוכה עם עיתונאי בריטי ידוע, שביקר אז בארץ.

בעוד שמיספר האחראים למחדל היה או כמיספר הישראליים שחיפשו אחראי, היתה לאותו עיתונאי תשובה מעניינת לשאלה מיהו האחראי האמיתי על המחדל.

היה מעניין לשמוע דיעה של אדם שהיה מחוץ לעניינים, והיה לי דבר שלא היה

לעשות טעויות. כל אחד מהם היה מהדור רה מודרנית של אדמיניסטרציה.

"כדי לעמוד לפני מיתקפה כזו, היו צריכים הגנרלים שלכם להיות באמת אנשים עליונים, שלא מהעולם הזה. כשכל בוקר הם קראו בעיתונים כמה הם נהדרים, אפילו לא ידעו לחלו מאמינים בכך."

קשה היה לי אז להסכים עם אותו קולגה מן האיים הבריטיים. ידעתי כי יש אמת רבה במה שהוא אומר, אבל התיזה שלו נראתה לי אז פשטנית מדי.

אולם בפי אותו עיתונאי היתה גם נבואה. הוא טען אז, ולכן לא הסכמתי כלל: "המצב עכשיו הוא שכל אותם מלקטיישיבן מכים על חטא. אלה הם הראשונים ששכחו את מה שהם עצמם עוללו, והם עומדים בראש מנתציה אלהים, שהם עצמם יצרו וסגדו להם. תוך תקופה קצרה הם יחסלו את מלחמת יום הכיפורים. הם ימצאו להם אלילים חדשים, יתמקרו להם בלב ובנפש, ושוב תחזור בדיק אותה תופעה, עליפי אותה שיטה."

זכרתי בשיחה זו כאשר קראתי את

מדורו של הכתב הצבאי של ידיעות אחרות, איתן הבר, מאחורי הקלעים, ביום השלישי שעבר, בהתייחסו ישירות לסקום של העולם הזה (2025) על מסיבת הקצין הר בכיר באילת, הביא הבר את גירסתו שילטור נות צה"ל לגבי המסיבה.

כתב הבר בטור שלו: "הסיפור הצבאי של השבוע שעבר שייך, ללא ספק, לשבוע עון העולם הזה. בכתבה מקפת סיפר כתב השבועון, כי מסיבת פרידה לקצין בכיר בחיל האוויר עלתה לאוצר המדינה ולתקציב הביטחון 430 אלף לירות. הפירסום על הוצאתו של סכום ענקי זה, בימים אלה של הידוק התקציב וקיצוצים נכבדים בתקציב הביטחון, גרר אחריו גל של דמים ותגובות, למעט תגובות רשמיות מצד הנוגעים בדבר. בהחלטה מפורשת אצל הרגיס הבכירים ביותר בצה"ל נקבע שלא להגיב על מה שקרוי: "מסע מתוכנן ועקבי של השמצות על צה"ל, אפילו יפגום העדר התגובה בדימויו של הצבא."

את הבר פגשתי ימים אחדים לפני פירסום הקטע בידיעות אחרות, בפסטיבל השבועי של השבוע שעבר, פתיחת תערוכתו של יגאל נמיר, בנה של כתבת עיתונות, דבורה נמיר. (העולם הזה 2026). אחרי שהתחכך בשר הביטחון שימעות פרס, אחד משני השרים שהיו אורח הכבוד במסיבה, ולאחר ששוחח ארוכות עם סגן-אלוף אילן תהילה, השליש הצבאי של שר הביטחון, ניגש אלי וטען בלהט רב: "מה שכתבת על הקצין הבכיר בחיל האוויר היה מוגזם. לא הוציאו כל כך הרבה כסף!"

שאלתי אותו אם הוא עצמו היה במסיבה, והוא אמר לי: "הזמינו אותי, אבל לא רציתי ללכת. אבל אני יודע כמה עור לות מסיבות בחיל האוויר. הייתי אמרן של מסיבה גדולה שהחיל ערך, כאשר בני פלד החליף את מוטי הור. שר הביטחון צדק, היא עלתה רק 24 אלף לירות."

הסכרתי להבר את מקור הטעות שלו. המסיבה שאליה התייחס שר הביטחון כי תשובה למכתב של ח"ל בועז מואב היתה אחת, ואילו המסיבה שעליה כתב העולם

הזה היתה מסיבה אחרת. פירטתי בפני הבר גם את ההוצאות על אותה מסיבה.

בהיותו מצוייר במידע של שלישי של שר הביטחון ושלי, עמדו לפני הבר שתי אפשרויות: האפשרות של לפני מילחמת יום הכיפורים והאפשרות של אחרי מילחמת יום הכיפורים.

הוא יכול היה לחפש אנשים שהיו במסיבה, לפנות לבתי המלון באילת, לארבע ולאמרן של הגנש החיזור. זו עבודה קשה. אך עבודה עיתונאית.

הוא יכול היה גם למצוא את הדרך הקלה: לפנות לדובר צה"ל, לקבל את הגירסה של צה"ל ושר הביטחון.

הבר בחר, כמובן, בשנייה. כשהוא מסתתר תחת "שיחות בלתי רשמיות ושלא לפרסום" שיחות שאותן ערך עם דובר צה"ל, תחילתו יואל בן פורת, בשר הבר לקוראי ידיעות אחרות: "לא הוכן קייט רינג עבור המסיבה מבחון? לא הוטסו אורחים במטוסי ארקיע, ולא שוכנו בבתי מלון באילת. מי שטס בארקיע למסיבה באיזור אילת עשה זאת על חשבונה, ומי שביקש ללון בבתי מלון באילת שילם בעד תענוג זה במיטב כספו. ההוצאה העיקרית באותה מסיבה היתה על שכרה של חבורת הגנש החיזור."

בה שתיארה את לילותיהם של הממתנים ליד השגרירות האמריקאית לקבלת אש"ר. כמו בכיתוב רבות בשבועון זה, גם הפעם היה סיפור מאחורי הסיפור שהופיע. כדי להביא את התמונות המאפיינות ביר תר, בילה צלם המערכת פטר פן שלושה לילות ארוכים בחברת הממתנים בפחד השגרירות, כשליל העבודה שלו מתחיל בשעה 2 לפנות בוקר.

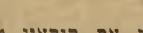
עוד לפני שחלחל בצילומיו, פנה פן לניספת העיתונות של השגרירות האמריקאית, ג'ו ווגל, קיבל ממנו, חומר רדק ורשות לצלם בסביבות השגרירות ככל העולה על רוחו.

ביום השישי לפני שבוע, בשעה 2 לפנות בוקר, הגיע פן לשגרירות ברחוב הירקון בתל אביב, והחל מצלם. הוא הבחין בארבעה שוטרים מוספים, סטודנטים השייכים לאחת משלל המיסגרות החדשות שהמציאה המיטרה בשנה האחרונה.

כשהחל פן בצילומיו הוא הבחין באדם מן הממתנים לאשרה, הישן בבוטקה"ה" מיידע לשוטרים, בעוד השוטרים עצמם יושבים על המידרכה. כאשר רצה לצלם זאת, הפריעו לו השוטרים. הם לא רצו להנציח את העובדה שהם עובדים במיטרה. הם ולא נמצאו במקום המיועד להם. כשצילם פן את הישן בכליזאת, דרשו ממנו הארבעה את הפילם. דרישה זו

כתב הבר ושלישי תהילה כמה עלה הגנש החיזור?

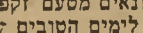

נשמעת יותר ויותר מעשורים שונים, לגבי צלמים. זוהי המצאה ישראלית טהורה, משוללת כל סמכות חוקית ובוודאי שאינה קיימת בשום מדינה דמוקרטית.

פן סיבר, השוטרים הסטודנטים הורו לו להמתין עד שתגיע נידת. הוא המתין משך חצי שעה אך הניידת לא הגיעה. פן נסע ביוממו לתחנת המיטרה בדיונוגוף, סיפר ליובנאי את שאירע ונשלח על-ידו למיפק דה המיידת של השוטרים הסטודנטים, ב"תחנת הרכבת בתל אביב. כשיצא ממיטרת דיונוגוף, הוא פגש ברס"ר המיטרת, ששינה את הוראת היומנאי: "חזור לשגרירות והמתן לניידת". הורה זה לפן.

כשחזר פן לשגרירות והתנה את מכוניתו תו לידה, מיהר אחד השוטרים הסטודנטים והדביק דו"ח חנייה על שימשת מכוניתו. מספר פן: "הזכרתי לשוטר ששמו, כפי שהיה חתום על הדו"ח, הוא שמ"מ (שוטר) מסוף מייחוד) מיספיר, שרק שעה קודם לכן הוא הירשה לי לחנות במקום, אבל כשביקשתי ממך את סרט הצילום, לא נתת לי אותו! השיב לי השוטר בגיתוך. כשי ביקשתי מכל הארבעה את הפרטים שלהם, הם סירבו לתת לי אותם."

כשהגיעה הניידת המיידת, התיר הי שוטר שבתוכה לפן לעזוב את המקום. פן שלח מכתב-לחנה לשר המיטרה שלמה הילל ולמפקד"ל רב-ניצב שאול רוזוליו. אולם אנו, במערכת, יודעים כבר את תוצאתה של תלונתו מעין אלה. מיטרת המרשה לעצמה לענות עצירים, אינה פעלת מתלונותיו של עיתונאי על כך ששטירה אינם מאפשרים לו לבצע עבודתו.

ופרשה אחרת.

בשבוע שעבר הופיעה בהעולם הזה כתב

האזרה הישן בסוכת המישמר מתי מותר לשוטרים להפריע?

אף לאחד מאיתנו: פרספקטיבה של מרחק. לדיברי אותו עיתונאי, האשמים העיקריים במחדל הם דווקא העיתונאים. "במשך שנים רבות ראו הכתבים והפרשנים הי צבאיים שלכם, וכל העיתונאים שעסקו ב"ענייני ביטחון, את תפקידם העיקרי בליקוק ייבניהם" של הגנרלים שלכם. כל צעד שעשו הגנרלים הוכר מייד כמעשה גבורה. כל מילה שהם אמרו היתה תגלית צבאית או פוליטית. שלפני האמת שלה איש לא יכול לעמוד. הם היו סופרמנים, ולא יכולו

Ass-Licking